

But it states that its flesh is *Tomei*

הא בשרה טמא קתני –

OVERVIEW

The גמרא cites a משנה which teaches us that if a cow drank this מי חטאת, its meat (after it is slaughtered) becomes טמא. However ר' יהודה argues and maintains that the מי חטאת lost its ability to be טמא, since it is בטל in the intestines of the cow. The גמרא intended to prove from this that ר"י maintains that משקין cannot be מטמא אוכלין, for otherwise the בשר should become טמא with a קלה.² The גמרא rejected this proof, saying that indeed ר"י meant there is no חמורה (the מי חטאת is not an אב הטומאה),³ but there is a קלה (ולד הטומאה מי חטאת). The גמרא infers that according to this, the ת"ק maintains that the מי חטאת retains its חמורה status,⁴ but that cannot be for the ת"ק states טמא בשרה, but not a person or כלי which touches the מי חטאת. Our תוספות discusses the חמורה and קלה status.

הא בשרה טמא קתני first clarifies the question:

משמע⁵ דוקא בשרה אבל אדם וכלים לא והיינו משום דנפסלו בהיסח הדעת⁶ -

This indicates that only its בשר becomes טמא, but not אדם וכלים who touch this מי חטאת, and the reason for this is because the מי חטאת became disqualified because of היסח הדעת. They can only be מטמא as משקין טמאין (א ולד הטומאה) which can be מטמא אוכלין.

תוספות asks:

ואם תאמר כיון דפרחה מהן טומאה חמורה אפילו טומאה קלה לא לטמאו -

¹ מי חטאת is spring water which was drawn in a vessel and the ashes of the פרה אדומה were mixed in them for the purpose of sprinkling it on a מת to be מטהר him.

² The original מי חטאת are an אב הטומאה (which can be מטמא even אדם וכלים), and even if we assume that the מי חטאת touched themselves (they touched themselves), so they should be a בטלה במעיה, nevertheless this מים that is במעיה touched the מי חטאת (they touched themselves), so they should be a בטלה במעיה. [See רש"י ד"ה בטלו]. (שני to become a בשר) the בשר should be מטמא משקין ראשון, this מטמא משקין can be ראשון לטומאה. However, תוספות disagrees with this explanation (see later in this תוספות).] The fact that ר"י maintains that בטלה במעיה, and the משקין are not מטמא the בשר, proves that משקין are not מטמא at all.

³ Any person or כלי which comes in contact with this מי חטאת שבמעיה does not contract טומאה, for it lost its status as an אב הטומאה.

⁴ This means that the מי חטאת שבמעיה retains its אב הטומאה status to be אדם וכלים.

⁵ One may argue that the ת"ק maintains that the מי חטאת retains its חמורה status, but we were discussing only the פרה, therefore they say the בשר הפרה is טמא, but indeed perhaps it can also be אדם וכלים. However תוספות argues that if that is indeed true, why emphasize טמא בשרה (it could have said טמא). Therefore we can infer that only בשרה and not אדם וכלים.

⁶ היסח הדעת means a lack of mindfulness. One must always concentrate on the מי חטאת and not become distracted from it, otherwise it becomes unfit for מי חטאת. We derive this from the פסוק (in יט,ט) [חקת] יט,ט (במדבר) which states והיתה לעדת בני ישראל למשמרת למי נדה חטאת היא, the מי חטאת need to be watched.

מי 'flew away' from this (אב הטומאה) טומאה חמורה since the **And if you will say;** ⁷ - (ולד [ראשון] הטומאה) טומאה קלה even with a מטמא it should not be, חטאת שבמעיה

דהא אמרינן בפרק בא סימן (נדה נא,א) ובפרק טבול יום (זבחים קה,א) -

For the גמרא states in פרק בא סימן and in פרק טבול יום, that -

כל שסופו לטמא טומאה חמורה⁸ לא בעי הכשר שרץ וחשיב כאילו נגע בשרץ⁹ -

Anything which will eventually be מטמא a חמורה, does not require הכשר **הכשר**, and it is considered as if it touched a שרץ -

והיינו דוקא בעוד שסופו לטמא טומאה חמורה -

But that is only as long as eventually it can be מטמא טומאה חמורה, then it can be **מטמא** without שרץ a מטמא -

אבל כשאין ראוי כבר לטמא טומאה¹⁰ חמורה בעי הכשר¹¹ -

However when it is already unfit to be מטמא a חמורה, it requires a הכשר **הכשר** - מטמא אוכלין to be שרץ -

כדאמרינן בפרק בהמה המקשה (חולין עג,ב) גבי בשר הפורש מאבר מן החי¹² -

As the גמרא states in פרק בהמה המקשה regarding meat which separated from an **מטמא** אוכלין ומשקין בטומאה קלה that it is not **אבר מן החי** -

דלא מהני ליה מה שסופו¹³ לטמא טומאה חמורה כשהיה עם אביו לשויה מוכשר -

For that which initially it eventually could have been מטמא חמורה when it was with its 'father' (the entire limb) is not effective to consider it מוכשר to be **וכשר** unless it becomes מטמא אוכלין ומשקין (by touching a שרץ, etc.); the reason is -

כיון דלאחר שפירש ממנו אין ראוי לטמא טומאה חמורה¹⁴ -

⁷ The גמרא concludes that according to the ת"ק the חטאת שבמעיה מי can be מטמא a קלה; טמא בשר is טמא. [See footnote # 2 that תוספות does not accept פירש"י that the משקין became טמא by touching themselves.]

⁸ For instance the נבילה of an טהור, עוף טהור, which is מטמא אדם (this is a חמורה) if he swallows it (only). If a person merely touches it he does not become טמא. This עוף טהור can be מטמא אוכלין (which is a קלה), without שרץ הכשר. See following footnote # 9. The חטאת מי is also considered חמורה טומאה because whoever carries the חטאת מי or touches it becomes טמא.

⁹ Generally for a מאכל to be מטמא other משקין ואוכלין, there are two requirements, first that the מאכל became מוכשר (through coming in contact with water), and second that it needs to be touched by a שרץ (so it becomes טמא), only then can it be מטמא other משקין ואוכלין. However this עוף טהור, since it is טומאה חמורה, so סופו לטמא טומאה חמורה, so right now as it is, it can be מטמא אוכלין ומשקין without it becoming wet and without it being touched by a שרץ.

¹⁰ For instance in our case, where the חטאת מי became היסח הדעת so they are not longer חמורה טומאה, they can also no longer be מטמא אוכלין ומשקין unless they first became טמא by touching a שרץ.

¹¹ It would need to become wet (if it is a מאכל), and be touched by a שרץ before it can be מטמא אוכלין ומשקין.

¹² An אבר מן החי is a complete limb (including the meat and bones) which became separated from an animal. An אבר מן החי (as long as it is whole) is מטמא like a נבילה (it is an חמורה). However if the meat separated from the אבר, the meat cannot be מטמא even משקין ואוכלין (like a חמורה).

¹³ The מה"ר"ם amends this to read, מה שטימא לטמא; in תוס' הרשב"א it reads, מה שהיה סופו לטמא.

¹⁴ The same should apply here; once there was היסח הדעת by the חטאת מי and it cannot be חמורה טומאה, it should not be able to be מטמא אוכלין ומשקין even with a קלה. See footnote # 2 [in the bracketed area] that תוספות does not subscribe to רש"י's view that the חטאת מי touched itself. See 'Thinking it over.'

– מטמא טומאה חמורה it is no longer fit to be אבר Since after it detached from the

answers and distinguishes between the two cases: תוספות

ויש לומר דשאני התם כששימש מעשה עץ שימש¹⁵ כדאמרינן בהעור והרוטב (שם דף קכט,א) -

And one can say; that there (by בשר הפורש מאבר מן החי) it is different (from here by מי חטאת), for when it served as part of the אמה"ח, it served in the capacity of 'wood' (not of אוכלין) as the גמרא states in פרק העור והרוטב -

ולכך כשפירש מאביו בעי הכשר -

So therefore when the בשר separated from its 'father' (the אבר) it requires הכשר
- מטמא in order to be שרץ

אבל מי חטאת צריך שיהו ראויין מתחלה לשתייה -

However regarding the מי חטאת there is a requirement that initially they be fit to drink -

ונמצא טומאה חמורה שלהן אינו מעשה עץ אלא מטעם שיהיו¹⁶ ראויין לשתיית אדם -

So it turns out that their initial חמורה was not a מעשה עץ (like by אמה"ח), but rather because they are fit for a person to drink (they are מטמא as משקין) -

דבענין אחר לא היו ראויין להזאה ולכך אף כשנפסלו לא פרהה טומאת משקין:

For in any other way (if they were not ראויין לשתיית אדם), they would not be fit for sprinkling, so therefore even after they became פסול (and lost their טומאה), the טומאת משקין did not 'fly away' from it.

SUMMARY

The מי חטאת can be מטמא as משקין even after the חמורה left, because initially it was מטמא as משקין (since it needs to be לשתיית אדם); as opposed to בשר הפורש (ראויין לשתיית אדם); as opposed to אמה"ח which is not מטמא אוכלין without שרץ, because initially it was only אוכלין and not considered מעשה עץ.

THINKING IT OVER

Does the rule of לא בעי הכשר, mean that right now it has the capacity to be מטמא קלה; if so, even when it lost its capacity to be מטמא קלה a טומאה קלה, how did it lose its capacity to be מטמא קלה?¹⁷

¹⁵ The בשר of the אמה"ח which is מטמא אדם (while attached), is not מטמא as an אוכל, for even the גידין ועצמות of the אבר (which are definitely not considered אוכלין) are also מטמא. Rather the אמה"ח (including the בשר) is considered like a piece of wood, which is מטמא אדם. However now in order to be משקין ומשקין, it needs to be considered as a regular אוכל, and an אוכל needs שרץ in order to be מטמא.

¹⁶ Others amend this to read 'שהיו' (not שיהיו).

¹⁷ See (footnote # 14 and) קובץ ענינים.